

Đứng Dưới Núi Nhìn Lên

Đứng dưới núi nhìn lên, em thấy gì trên đó?
Sao em cứ đứng ngó mà không trả lời anh?

Buổi trưa. Giữa rừng xanh, tôi với nàng đi dạo, nhìn con sông đầy máu chở mặt trời ra khơi...Nhìn xung quanh chúng tôi, sự lặng im của núi. Nàng có nghe tôi hỏi, nhưng nàng là núi chẳng?

Mặt nàng như mặt trăng...đêm Rằm chưa kịp lặn. Tôi hốt vài nhúm nắng thả lên tóc nàng. Bay...

Tôi nắm một bàn tay / của nàng chỉ lên núi: Nghe này em, anh hỏi, trên núi có cái gì?

Nàng không nói lời chi, gục trên vai tôi, thở. Nàng giống như hoa nở, hương luồn ngực áo tôi. Tôi nâng mặt nàng, cười; tôi hôn nàng hôn miết...

Nàng hé môi, em nói thiệt: Em Chỉ Thấy Anh Thôi.

Lúc đó, mây trôi, trôi...à, tôi là mây trắng! Hai má nàng hoa thắm / nở trong rừng rất xanh!

*Những con suối loanh quanh chảy vào sông bát ngát...
Ước chi tôi cánh hạc làm bóng mát che nàng!*

Trần Vấn Lệ